

**Priče profesora Dragana Lubarde
(sa audio snimka koji je zabeležen krajem oktobra 2016. godine)**

Bilo je Plavi jadrani bife veliki. Siđemo... (*Dragan Lubarada i studentkinja istorije umetnosti*)

"Ajmo da popijemo po pola rakije." Bila je ovako nekako blokirana.

"Šta je, reko, šta je bilo sa ispitom?"

"Ma, kaže, Laza, bez veze pita za neke mlade umetnike."

A, Laza (*Lazar Trifunović, profesor istorije umetnosti*) uveo da pita o jednoj mladoj grupi umetnika. Oni su već bili završili, većina u mojoj generaciji, kad sam ja počeo. I nju je pitao da li zna ko je Dragan Lubarada. A, ja joj nisam rekao svoje ime... i sad pričamo (i nisam joj rekao da sam ja Dragan Lubarada).

Ona nije znala ko je Dragan Lubarada. Položila diplomski i Laza je bio uveo kao karamela u šampiti, recimo ili ako hoćeš lepše, u krempiti, to je intimnije.

On je to uveo kao kocku neku lepu, pa tad se pojavili Ljuba, Šejka, Darko Damjan... puno, jedno desetak... Znaš, pa je on ovako, na kraju, da li prate... Istorija umetnosti, jel me čujete?

I rekao sam ja Lazi Trifunoviću, da treba, jer je 70% devojaka na istoriji umetnosti, da uvede akvarel.

Ona je ovako bila visoka ko ti, pa njih su tri bile... dolazile zajedno. Dolazile su devojke sa arhitekture, bilo je živo, sećam se...

Bio je Kolarac (*kafana*) pun devojaka...

Evo, sad sam neki dan popio, pričao sam... i novi kelner me opominje, ali šef me onako simpatiče.

Pa, jesam ja pričao, kad sam prestao blok nositi, to ne može niko shvatiti... da sam crtao imaginarno... samo je ruka... čak ni ja nisam shvatao... Kažem sebi: "Nemoj"... al ne vredi... a, ruka je ovako crtala imaginarno i onda sam gledao lica... i pričate...

Uglavnom, u kafani svi razgovaraju, to su isti problemi, danas malo ko priča.

I onda sam ja, imam monoton glas, kolko vidite... Monoton, je li? Kako nije?

Lepo je pričati što ne znaš. Pustiš pojmove i pričaš... Svi pričaju manje-više što znaš i često citiraju...

Citat je na svojoj sahrani, sam kaže svojim što ste došli...

Jesam jednoj devojci se udvarao... Pazi, velika je razlika, kad vam muškarci, a to vi žene znate... 70% se najedu, pa se udvaraju, ja mislim da je tako. A, drugo je kada se crta.

Ja sam uvek gledao malo višojke devojke, jer sunčev zrak je dodirne na čelo.

Čak jedna je bila duhovita... karakteristično kod žena je profil... Ona je htela iz profila da je gledam...

Sve su devojke strankinje predamnom.

Sve devojke su strankinje. Evo, ona je stalno strankinja bila... ona i ova...

Pazi, ja sam se vama lepo barem deliće od udavranja... vama dvema, bez bloka. To je zadnja sekunda tebi, pre podne do 12, što kažu prede kika... a njoj prvih pet ćika po podne... Eto, to je... Al, mislio sam dal će... neka od vas to ukapirati...

Šta je dijagonala? E da, čuj ovo...

Kaže: "Hajde o slavluku kaži"... I ja ćutim... I on kaže: "Jesi čuo?"

"Pa reko, Vi znate, što da kažem?"... I onda sam posle rekao: "Posvađale se dve dijagonale i nastao slavluk."

A, jel dobro? To vam nisu rekli u istoriji.

Dijagonala je kosmički pojam.

Zadnje slovo reči i prvo rečenice kada se dovedu nastane sunčev zrak.

A kad se reč dodirne i rečenica, zvuk.

I tako je kosmos... Sav je kosmos od toga...

Ima tamna, pa crna, pa mrko, pa garavo, pa čađavo, pa mračno.

A to je opet jedna priča o varnici, kako je varnica nastala, od tih trenja od tih slojeva.

I onda je Bog to posmatrao, i nacrtao baštu. U bašti bor, i odjednom varnice nestanu. I bodlje bora počnu da sjaje. I zato ima rima: "Beograd, Balkan, Bor, Buda, Bista, Bog." A bista, u stvari, komunicira nas sa Bogom.

Ili četiri strane sveta. I to kaže se: "Majka je priroda." Jel tako... Pa, kako... jel ste čuli za to objašnjenje?

Znači, Bog i priroda su prvi bračni par. I kad su se posvađali, nastale su četiri strane sveta.

Ja sam spavao... na Kalemegdanu... ona klupa u ćošku... pa lav... i ja i sad spavam dva sata...

I onda sam izašao u tu ulicu... šetao... i devojka gledala... Bila je ova knjižara Jugoslavija... To je jako lepo bilo, i tu je bila ULUS galerija. Ko muzej je izgledao ULUS. Jel ti pamtiš, možda? Bila velika vrata, pa vrata od galerije, pa dva stuba, pa paravan, pa klupa i draga... ovako krupne oči...

I ja joj kažem: "Piši nešto bre, nemoj..." (Imam crtež njene majke.)

I sad ona jednom kaže: "Ajmo... Hoćeš da idemo kod mene?"

"A, pa rekoh, izvini, ne bavim se ja tim." I dođem, a ono soba puna akvarela. I prime je u ULUS.

I Ćiru ovoga su isto primili u ULUS (*tehnički saradnik KCB*). On sad kaže da ima 11 godina... prvo je imao 16, pa 14... Kad je mene video, uplašio se, i crtao je, i prime ga u ULUS.

Ali nekome možeš reći... a nekome ništa.

Ja sam uglavnom sedeo sa piscima i pesnicima... sa pesnicima u Kolarcu, a sa piscima u Mažestiku... Bata Kovač, Kiš, Bulat... A šta ćete popiti?

Ja nisam ni znao šta je umetnost, ni danas nemam pojma šta je umetnost. Umetnost je kad ne znaš stvari.

Jesu moje priče: "Istorija umetnost je pre podne, opšta je po podne, a umetnost je podne."

"Ovo je jedini grad u Evropi, koji ima tačno podne. To je to – dva bora do Slavije zove se dan, na sred dana su Terazije... Terazije su vaga... vaga je podne... prodavac drži vagu... kupac dolazi... ovaj što drži vagu i kupac su dve polutke... dva afa... to je čuveni fudbal u četverougao... a dan crta igralište... a dva bora su dve stative."

A, ja u Sarajevu, rekao čoveku, profesoru, maltretirao me je, reko: "Šah i fudbal su nastali u podne!" I dođem ovde i brzo to otkrijem.

Šta ja znam? Ništa. Samo pojmovi neki govore kroz mene.

Uglavnom, tu je čovek, da te pojmove pomera.

Pa, škripe vrata, sahrana škripi... Jesil me čula, bre? Jesul ti pričali u Grčkoj o ovome? ... da Beograd je tačan...

Četiri "e" ima i dva "u"... prestonica na slovo "B"...

BEOGRAD – BEČ – BERLIN – BERT

a, BUDIMPEŠTA i BUKUREŠT na "u"

Jel, pazi, slovo je živo.

Nedostatak je ono kad vrapci puštaju mrvice golubovima... To sam sad otkrio. Vrapci se hrane mrvicama i oni se ne svađaju kad jedni drugim uzimaju.

Ja sam mislio da ćeš ti da ovo gledaš, da ti pričam i ti da pišeš... Ima ovde pesnikinja... Ja sam obadve vas (*iz Galerije FLU: Jelena Spaić i Olivera Erić*) vezao za ovu sobu.

Ja neću da razgovaram, jer se ja gušim kada razgovaram... Ja sam mislio sa njima da pričam...

Nije to bilo intimno sa njima... o istoriji umetnosti je bilo i zapisu... jer su mi ličile na zapis.

E, sad krajnost je krajnost, da ja vodim večernji akt. A, večernji akt je gospodski čas, to sam na sednici rekao, jer ima intimni umetnički crtež.

...Jedino nešto gospodsko, to je večernji akt...

Nedelja je... Ja u četvrtak pričam studentima: "Slovo je živo, dete ga nacrtalo, i dete kad pođe u školu kao đak, slovo mu kaže: 'Nacrtao si me, a učiš me'."

Đak je tamno... dž je crno... č je mrko... sad on kao đak kad pođe, slovo mu kaže: jer tamno, mračno, strašno je njemu škola... i dođe neko nad njim, a roditelji su nad njim...

I onda mu slovo kaže: "Nacrtao si me, a učiš me."

To je suštine.

A, ne: "Znam šta je ameba". Pa, ne može znati šta je ameba, dok mu slovo ne kaže: "Nacrtao si me, a učiš me". To je ta meditacija.

Onda dođe ameba, kokoš, jaje, samoupravljanje... i Vasko Popoa... To je dobro... Lepo zvuči Vasko Popa.

Vi ste srednja generacija... srednje vreme... sećam se... dok nisam počeo piti, mogao sam znati tačno šta sam kome zadao pojedinačno... jer prema licu, prema gestu sam zadavao...

Al, ja inače imam slabu memoriju.

Ja sam uveo rečenicu: "Memorija čela".

(A šta biste Milici, Vi zadali sada? pita Vladimir Šojat (snimatelj) profesora Dragana Lubardu vezano za Milicu Lapčević (novinarku i umetnicu))

"Pa, da crta sebe i Mao Ce Tunga."

Bio jedan u Srajevu, nije me mogao smisliti. Bacili su me na tekstil... stavili me na vajarstvo... e, sad ovo pratite... Prljava glina, i ja sam ovako stisko...

A, nisu me primili u brodarsku školu... ima mornarska majca...

Imao slabe ocene, sve dvojke, i samo iz zemljopisa 4.

Peva jedan, dvojica... Jednom ovako kravata, on je bivši policajac, miran došao da šah igra... A, jedan lepo pevuši, bosanac.

I, sad ovaj ode, a malo prozor bio odškrinut... I sad ja ovako... sat, i ode sat... A ja sam nosio blok, nisam mogao da kontrolišem 50% ruku... samo ovako uzme i gađa...

Ajde, reko, Boro beži... I sad ja spavam... kad sam pio, najlepše mi je bilo ovde da spavam... ili na patosu... kad, ja ovako u polusnu... obadvoje vrata su otvorena... kad on drži sat... Kaže: "Čiko, jel Vaš sat?"...

Strašno, a toga ima u prirodi... Kako sam bacio sat, nemam pojma... ili ovome kravatu odvezao...

Čuo sam za Bogoljiba Jovanovića, on je slikar...

U Njegoševoj ulici, u Galeriji Heksalab, pravili su njima trojici izložbu (Bogoljubu, Krompiru i ne znam ko još)... al, čuo sam za njega... to još kad sam na studije došao, za njega sam čuo i za ovog rusa, što se ne zna za njega... rano je nestao... rus jedan... (Vasiljev)... Za njih sam prvo čuo, ne znam kako... i Krompira... Krompira sam sreo... on je baš nadrealista... I oni su nadrealisti bili...

Oni su se skupljali u Grafičkom kolektivu, a Grafički kolektiv je bio lepo... zid je bio... kreč sve... jako lepo izgledao... I onda je Peđa riđi ono drvo stavio... tako da je izgubio...

E, da ovo završim... I sad sam ja prljava glina, mesec dana se vaja u srednjoj školi, kao i ovde, valjda... Ja sam stiskao to, kao oće me... I starija godišta dolazila da vide to što ja vajah... I oće me na vajarstvo, a ja... prljavo... onda se radi, a ja se zakleo u Kaknju, rudnik 69-e da neću raditi i ići u vojsku... čak su me teli ubiti... vojska... bila info biro, rudari i vojska...

Sad šta da vam ispričam... ajd, četvrtak, pa ću se opet vratiti na vajarstvo... Pevao sam na časovima: "savila se"... svi su pevali tako... I sad sam pričao: "Slovo K je kap na travki. To je suština... Nerazdvojna je."

I sada svako od vas, treba opet da ima svoju priču o slovu... "Svako slovo je živo, dete ga nacrtalo"... To je bio četvrtak... E, reko: "Kod mene je slovo K – *kum je bela očeva košulja nedeljom u podne*"... i ostale mi tri bele očeve košulje...

Treba da ne znaš, da bi čula.

I gledaj sada... četvrtak je bio... pazite... Veso to je iz druge generacije... oni su Anđelkina generacija... Amfiteatar bio, nije se moglo ući... Anđelku (*Anđelku Bojović*) sam ja zvao Ađelko.

"Ti si se meni udvarao kada sam imala 14 godina."

"Pa", reko, "neću, valjda, kada imaš 24."

I sad gledajte... i Veso je jedan od najdarovitijih... i sad ga ja viđao tuda negde, i još jedna sa primenjene... i oni mene uveče pozovu da idemo na Sava brod... a to se išlo u moje vreme... ja nisam nikad išao...

I sad ja tamo... jedan sedi i dve stolice... puno, mali brod... pratite ovo... to sam viđao... dva momka... do 30 godina... i ovaj počne sad kelnera da grdi, uzeo mu flašu, kao malo ima piva... Ma, nemoj, reko, da ti je kelner kriv pored vlasti... kad on diže ruku... milicioner tamo visok plav... Ajde! ... i udari me ovde i gurne me na stepenice... subota uveče... pazite, pratite... i u neku prostoriju me baci... ja sam taman hteo glavom da udarim u zid...

I ajd napolje... ubace ispod mosta... tamo jednu devojkicu... udare toga... i sad ne sećam se kada je ona izašla... i sad ja... pazi, mesečina... nedelja već... noć... jedan spava, tri roma, tri rumuna i tri kockara... ovi prvi ćuti, a kockari pričaju... i čujte sada...

...prvo proziva koji spava... mene tačno u podne... ustaje, visočija... a, meni ožiljak ovde... jel ste pratili šta pričam...

...*kum je bela očeva košulja nedeljom*... tačno me u podne prima... i kaže: "Gospodine Lubarda"... valjda je znala... A, ja, nako, reko: "Lubarda nije živ"... nisam mislio na Petra... nego na ovo što mi se desilo...

Puf... u padinsku skelu... sa kavernom... izbačen iz bolnice... i ja kažem još odbio platu... odbio da budem redovan profesor... to Vesna zna... tad mi je ostao grč Miljuša... ne, Vesni (Vesna Jurić) ovde grč ovako... kad sam ja odbio platu...

Ali ovo... pazite intuiciju... o slovu... K je kap na travki... četvrtak... i tačno u nedelju... a, otac je imao tri bele košulje...

Kad ore, debela bela... kaže kad kosi: "Dragomire Milija", a kad rasejava... Romanija dijagonala, božanstveno nešto... kaže: "E, Mišo, sadi stožer i broj zrna"...

Pazi, a sunce samo što ne dodiruje Romaniju... dijagonala... Recimo 13. septembar ili 5. oktobar... isto sunce stoji za svetog Jovana kada se lomi kolač... Eto to ti je to... Slovo K... kap na travki...

Išao sam... tamo je bio šank... dole (*na Fakultetu dramskih umetnosti*)... Ja sam igrao klompama, pa je to profesorima strašno bilo...

Ima ta rečenica: "Kao došljaci neki"... pa, samo došljaci postoje... došljak lepo zvuči, jel... od dana...

Pazi, meni je tranzistor svirao i dan i noć... ovo... crklo mi bilo, pa se vratilo... pre, bio jedan televizor... ne radi... ja udarim klompom u bubanj... i on radi...

A prvo što sam kupio... bubanj... sa vojnog otpada, zato što sam se zakleo da neću ići u vojsku...

Pa sam zamišljao... bile su stolice dve male... pa, kad bi neko došao... još, ženska ovako... ko ona u pantalonama... a, još je neka u suknji... pa, ono kad spusti, ono zvuk... e, onda pomeranje stražnjice... to je ta... umetnost...

E, vidi što sam dobio lepu čakiju...

Jel si čula za Čilu... on je umro pre tri godine... Čila jednu reč kaže godišnje... on je rod od Dade Đurića...

Ne znam, umro je čudno... bio je jak do zla boga... ćutao je...

U Kulturnom centru je imao izložbu, pa je dobio nagradu, pa je ovoj što je svetica postala... Majka Tereza... onda je on tu nagradu kao njoj dao... i tu je onda rasekao staklo i presekao arteriju... i jedva ostao živ...

I sada... ja u ludnicu tamo... neverovatno... ja sam imao kaput mišije boje... i sad on je bio tu zavezan, nije mogao govoriti... ista boja... sve ostale su lepše... al, to je jedina mišija boja kod njega... I sad sedimo... ovamo izašli smo sedimo... i lekar... a, ja pokazujem ovo... i lekar kapira i on kaže... al se podesilo...

To je mala priča.

A ovaj mali sto sam kupio zajedno i bubanj. Ne, ne... ovo sam kupio i bubanj... mislio sam sebe ovde slikati...

...ovde imam zeleni sto... njega sam doneo sa Cvetkove pijace do Liona...

To je ustvari Pikaso uveo... da je crtanje suština, a da je boja oblačenje, svlačenje i hrana...

...i sad on ima crtež moj. I ja mu rekao nekoliko puta: "Nemoj epitet davati, bre, za crtež. Epitet je kad ne znaš ništa ili kad se upufa muškarac to je epitet"...

Zoran Pavlović je mene molio da mu pišem predgovor ja i Šejka... 65-e... i on je prisustvovao jednoj mojoj improvizaciji u Sićevu, druga kolonija... ja sam četiri puta bio... nekad imam dara za improvizacije tako... pa, smo se mi ovako smejali dva sata u noći ko ono maturanti kad završe, pa se nađu.. neka improvizacija je bila...

Evo, neko veče sam uzeo da čitam i nisam mogao... počinje sa epitetima... On je u *Poljima* štampao dve stranice...

Ja sam imao mutacije neke jake... improvizacije... al, nije tu svest radila... on je ipak završio istoriju... imao je dara i onda ga je to improvizovanje inspirisalo...

Ima zakon da mleko ne sme prekipiti...

Interesantno... tri puta sam one rezbarene pepeljare... gađo i niko (nije stradao)... bife u Plavom Jadranu...

Ima slučaj sa Branom Petrovićem... tri stola... a, ja sam sedeo, uglavnom, u ćošku... tu su sedeli pesnici, uglavnom, samnom... i sad ja sednem... tri crnogorca svi 2 m... a, Brana tu u ćošku sa jednom ženskom koja je imala jajastu glavu... ovako, zanimljiva je bila...

I on kaže: "Genije... ja o tebi pričam kao o geniju, a ti o meni kao o kulovu." I sad dreži rakiju... a, ja sam ovako sedeo... A, tri proje u tanjiru... "Brano", reko, "Brano, ba!" I tanjir odleti mu iznad glave i vrati se... To je strašno bilo...

A to je u stvari ono što se vežba (frizbi).

A to u Plavom Jadranu i sad zvoni... Neverovatno... Bio je mali otvor, bife... Sedeo je Ćila sa Majom... a ja sam sedeo pet stolova u ćošku... pa neko sedeo, a sad ovamo peć...

A, bio je jedan kelner Proka... "Sad će kafa"... "Sad će kafa"... Voleo je da gleda kad ja crtam... pa, uđe neko, on kaže: "Sad će kafa" i ništa...

Sedeo ja tamo gde je peć... do bifea... A treba da idem na Dunav stanicu da sestru sačekam... Kad otuda jedan pijan preko Smaje hoće da vidi šta crtam... "Beži!", reko, "beži!" A uvek su za šankom policajci mladi stajali. I gurnem ga i on padne... I Smajo ustaje, beži... Ćila samo i dvojica šofera, ovo je ostalo sve pobeglo... I ovaj jedan zove policiju... Proka mi kaže...

I sada jedan govori, a ja pepeljaru ovako... i odleti kroz šake i sad zvoni u kuhinji... onda nećete verovati... i sad zovni... i nijednu kuvaricu da ne udari...

I treća ista pepeljara rezbarena... u Biogradu na moru... Tu je bio Vladan Desnica... Za mnoge je on bio bog... To kad sam Danilu Kišu i ovima pričao, a nisu mi verovali... Ja sam ujutu išao u more i uveče... I sedeo bih uvek ispod bora nekoga... I onda bi on došao i pričao te priče neke... njemu je otac bio štampač tamo...

Bio je i Željko Hegedušić, brat iz Trsta Hegedušića... Nikad nisam video da neko tako lepo pije... vino...

I bio Dženo... Osedeo je za noć... Prozvan da bude streljan... onda mu jedan rekao ne javljaj se, i on je za noć pobeleo...

Jedan slikar, najstariji je bio... Ova kafana je bila na obali, a jedna je bila lepa kafana sa kaminom, unutra u gradu. Sad sam ja sedeo na kraju stola... kamin... i crtam... i taj slikar stari u dijagonali... iz Splita je ja mislim... i kaže: "A što ćete Vi ovde"...

To je ustvari ono bukvalni početak... što su proterani ovi narodi... I ja pepeljaru i ba! Prošla je ovako pored nosa i ne udari ga...

Jednom sam rekao Srbija samo ima prošlost. Ustvari, ja samo prošlost imam...

...I ja uđem u Moraču... igla se vidi... sve se raspadne... e, reko, Goja namerno nije naslikao голу Maju... eto to mi je ovako prva metafora... i možda sam radi toga počeo ići na večernji akt... radi te metafore...

...išao sam samo u džemperu i pantalonama... I rektor mi uvalio bio neku englesku vindjaknu sa puno džepova... i našem pare... A on je stanovao kod Mažestika... I bacim... Kleo se svima da nije znao za to...

Imao sam somot sa rajfešlusom... sa dva džepa... mišija boja...

Nepotrebna je vojska... Ovaj izvadi pištolj, ja držalje i pero... Onaj pisar egipatski... skulptura... ona je suština moje priče...

Pazi, Kineski zid je nastao od zadnjeg pršljena pisara egipatskog...

Jedan mi je rekao: "Tebe i da ubije neko, ti se ne bi žalio"...

"Pa, normalno, bre... Zar ćeš na neprijatelja da se žališ, reko... Kad umreš samo neprijatelja nosiš i bol..."

...ološ se počeo skupljati... E, reko: "Ko je fin u Finsku, a ko je dobar u Albaniju"... I pazi... I Finac presudi nama Kosovo... To je opet neka intuicija...

Spavao sam jednu noć na Ratnom ostrvu... pa se vidi Toranj Avala... i vidi se malo Pravni fakultet... A ja sam spavo na Tašmajdanu jednu noć, na Kalemegdanu sam spavao i u Proleću u parku... deset dana polagao prijemni...

A, onda sam jedno jutro legao na drugu stepenicu Pravnog fakulteta, zato što sam tu zgradu nazvao cura, a Avala devojka...

Igrao sam malo stoni tenis... I sad mi je ostala ruka... Nit je muška, ni ženska, ni dečija... Pazi, jedinstvena... A živa je... Ima zlo u sebi, stravično... Ja nisam znao za sebe, ali ruka jeste...

Kod mene majka je 2 puta 4 slovo S... Ima Romanija i brdo Kopita... za Kopita izlazi sunce i donosi svetlost... a, otac, on je bio tu najači, on je treći sin... i doveo je devojkicu Stojicu iz Sokolovića... Pazi, sunce, svetlost, Sokolovići, Stojica... 4 slova S... i sad ovamo (tamo ostaje troje, Stojica je ovamo)... selo, Sjerce, Sokolac, Stojica... 2 puta je ona 4... I jednom sam bio uobrazio da je ona dala srbima... Srbiji... 4 slova S...

A 4 slova S su nastala onda kada sam spomenuo prvi brak... Bog i Priroda... pa su se posvađali kao i svi brakovi što se svađaju... samo muž i žena jedno drugom ništa nisu... i kad su se posvađali Bog i priroda, nastale su 4 strane sveta...

Tako da ja imam dve varijante.

A Srbi, šta urade sa 4 slova S? Stave pticu.

Pazi, čovek je krst... Kad su se Bog i priroda posvađali nastale su 4 strane sveta... i razvijale se razne prirode i čovek se razvija kao krst... I pazi, Srbi izdaju i to, i krst... i 4 slova S... Prvo, nisu smeli pticu staviti. (Ovo je lepo sportisti samo 4 slova S stave)

Ptica je najsavršenije biće živo... I sad imaš tri savršena pojma... to je svađa...

U mojoj priču skulptura jeste suština... pa, dođe udvaranje... to što sam se ja vama malo udvarao... al, lepa rečenica: "Zadnju de kiku pre podne tebi, a ovoj popodne"...

Ja sam Koki (Mirjani Mihać) govorio da na Večernjem aktu pazi... da nam ne priča, nego u kabinet da nas vodi... i njoj to lepo bilo... gospodsko je bilo...

A, ja idem na Večernji akt... non-stop sam pričao... jel tako... strašno... umesto da sam crtao...

I hteo sam ja da uvedem da jedan sat dovodim razne ljude strukture i da se snima, pa nisu dali. Pa, sam hteo da se Večernje akt ne ocenjuje... Ocena je to što sam ja blok osmislio i to je davalo autoritet... Ja sam bio strog...

Meni je neprijatelj zanimljiv... Ja nemam reč druga, prijatelja, kolegu... samo poznanika...

Jednom mi je rekao: "Tebe i da ubije neko, ti se ne bi žalio."

"Pa, normalno, bre. Zar ćeš na neprijatelja da se žališ.", reko. "Kad umreš, samo neprijatelja nosiš i bol."

